

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

7 април 1987 година*

По Дело 196/85

Комисия на Европейските общности, за която се явява нейният правен съветник, г-н Johannes Foens Buhl, в качеството на представител, със седалище в Люксембург, при кантората на г-н Georgios Kremlis, член на Правната служба на Комисията, страдата на Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

срещу

Френската република, за която се явява г-н Gilbert Guillaume, Régis De Gouttes и Philippe Rouzoulet, в качеството на представители, със седалище в Люксембург - френското посолство,

ответник

с предмет иск за установяване на това, че, като е установила и поддържала система на диференцирано данъчно облагане по отношение на „естествените сладки вина” и ликьорните вина, Френската република не е изпълнила задълженията си по член 95 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н Y. Galmot и Т. F. O' Higgins, председатели на състав, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н U. Everling и г-н K. Bahlmann, съдии,

генерален адвокат: г-н Gordon Slynn,

секретар: г-н D. Louterman, администратор,

като взе предвид доклада от съдебното заседание и след устната фаза от 18 ноември 1986 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 27 януари 1987 г.

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, заведена в секретариата на Съда на 25 юни 1985 г., Европейската комисия е завела иск по член 169 от Договора за ЕИО за деклариране, че след като е установила и поддържала система на диференцирано данъчно облагане по отношение

* Език на производството: френски.

на „естествените сладки вина“ и ликьорните вина, Френската република не е изпълнила задълженията си по член 95 от Договора за ЕИО.

2. Комисията по същество твърди, че разпоредбите на Code général des impôts (Общ кодекс за данъчно облагане, по-нататък наричан „Кодекса“), който регулира данъка за потреблението (droit de consommation) и данъка върху разпространението (droit de circulation), налаган на ликьорните вина и подобните вина, са несъвместими с член 95 от Договора. По силата на Кодекса, ликьорните вина и подобните вина като цяло се облагат с данък върху потреблението в размер 6 795 FRF на хектолитър чист алкохол и на данък върху разпространението в размер 22 FRF на хектолитър. Независимо от това, някои подобни вина, а именно - естествените сладки вина се облагат при ставка от 2, 545 FRF и 54,80 FRF, съответно. Според Комисията, схемата е дискриминационна, доколкото подлага правото на преференциално данъчно облагане на условия, които са по-неблагоприятни към продуктите, внесени от другите държави-членки, в сравнение с местните (френските) продукти.

3. Направено е позоваване към доклада от изслушването за подробностите на въпросното френско законодателство, за хода на процедурата и за становищата и аргументите на страните, които по-нататък ще бъдат споменавани или коментирани само доколкото това е необходимо за аргументиране от страна на Съда.

Критерий за „традиционно и обичайно производство“

4. Комисията твърди, че дискриминацията в нарушение на член 95 от Договора произтича от факта, че френското законодателство ограничава преференциалната данъчна схема към тези ликьорни вина, чието производство е „традиционно и обичайно“. Въпреки че, то привидно се прилага без разграничение към местните стоки и към вноса от другите държави-членки, това изискване може да бъде изпълнено само от местни стоки. В допълнение към това, Комисията твърди, че „традиционното и обичайното производство“ не е обективен критерий, тъй като той оставя на администрацията дискреционна власт при неговото прилагане.

5. Френското правителство отрича съществуването на каквато и да е дискриминация. То твърди, че понятието „традиционно и обичайно производство“ има както исторически аспект, като загатва за продуктите, почитани от векове, които са тясно свързани с конкретно място, чието дълго родословие е част от тяхната слава; така и техническо значение, което се позовава на енологичните правила и практики, които кодифицират почтените и традиционни практики. Освен това, това понятие също така се използва в законодателството на Общността относно общата организация на пазара на вино.

6. Първо, следва да бъде посочено, че както Съдът трайно е застъпвал тезата (вж., последното Решение от 4 март 1986 г., по дело 106/84 г., Комисията срещу Danemark, Recueil, стр. 833), при настоящия етап на развитие правото на Общността не ограничава свободата на всяка държава-членка да регламентира данъчни уредби, които да са диференцирани за определени продукти, дори подобни, по смисъла на член 95, алинея 1 от Договора, въз основа на обективни критерии, като естество на използваните суровини или производствени процеси. Такова диференциране е съвместимо с правото на Общността, ако следва цели на икономическата политика, които сами по себе си са съпоставими с изискванията на Договора и неговото вторично законодателство, и ако

подробните правила са такива, че да предотвратят всяка форма на дискриминация, пряка или непряка, по отношение на вноса от другите държави-членки или всяка форма на защита на конкурентни местни продукти.

7. По-специално, Съдът на няколко пъти е постановил, че при настоящото състояние на правото на Общността член 95 от Договора за ЕИО не забранява на държавите-членки при следването на законни икономически или социални цели да предоставят данъчни привилегии под формата на освобождаване от или намаляване на данъци към някои типове концентрирани алкохолни напитки или към някои класове производители, при условие че такива преференциални системи се разпростират без дискриминация към вносните продукти, които отговарят на същите условия като привилегированите местни продукти.

8. Упоменатите по-горе критерии са изпълнени в настоящия случай.

9. По отношение следваните цели от оспорваната данъчна схема, френското правителство по време на устната фаза обясни, че естествените сладки вина се произвеждат в региони, характеризирани с ниски валежи и относително бедна почва, при която затрудненията при отглеждането на други култури означават, че местната икономика сериозно зависи от тяхното производство. Френското правителство поддържа, че тези данъчни привилегии, с които се ползват тези вина, по такъв начин водят до компенсиране на по-тежките условия, при които те са произведени, с цел да се поддържа производството на качествена продукция, която е от особено икономическо значение за някои региони на Общността. Такива икономически политики следва да бъдат разглеждани като съвместими с правото на Общността.

10. В допълнение към това, по отношение на разпространето на преференциалната схема към вносните продукти, следва да бъде установено, че критерият за „традиционно или обичайно производство” се прилага без разграничение между местни и вносни продукти. Пред Съда не бяха представени никакви доказателства в подкрепа на това, че прилагането на тази схема на практика облагодетелства френските вина за сметка на вина със същите характеристики от други държави-членки. В частност, не беше доказано, че поради физичните фактори или модели на производство, въпросната данъчна привилегия действа единствено, или дори преобладаващо, в полза на френските продукти. Следва да бъде добавено, че националните разпоредби, които обхващат местните и вносните продукти без разграничение не могат да бъдат разглеждани като противоречащи на правото на Общността, единствено поради факта, че те биха могли да позволят дискриминационното им прилагане, освен ако не се докаже, че те наистина са били приложени по този начин.

11. Следователно, възражението, основано на факта, че привилегията от преференциалната данъчна схема е ограничена до ликьорните вина, чието производство е „традиционно и обичайно” следва да бъде отхвърлено.

Изискване за контрол в държавата-членка износител

12. Комисията по-нататък поддържа, че е налице дискриминация в нарушение на член 95 от Договора, доколкото вината, внесени от други държави-членки придобиват право на преференциалната данъчна схема, само ако те са били подложени на контрол в

държавата-членка износител, който осигурява равностойни гаранции на тези, изисквани към естествените сладки вина, произвеждани във Франция. Според Комисията, това изискване има действие на премахване на предимствата относно производството от други държави-членки, които не регламентират аналогичен контрол, като по такъв начин то противоречи на принципа, че националното законодателство не може да налага административни процедури, които не могат да бъдат изпълнени от производителите в другите държави-членки.

13. Френското правителство оспорва общата теза на Комисията. То твърди, че държавата-членка вносител има право да изисква доказателство, което да Ж позволи да установи, дали вносните продукти, потенциално отговарящи на условията за достъп до преференциалната данъчна схема, действително изпълняват необходимите условия.

14. Както Съдът трайно е застъпвал тезата (вж., Решение от 7 май 1981 г. по дело 153/80 г., Hansen срещу Hauptzollamt Flensburg, Recueil, стр. 1165), държава-членка не може да откаже данъчна привилегия на продукти от друга държава-членка на основата на условия, предвидени в нейното законодателство, които вносните продукти не могат да изпълнят поради географското си положение или законодателството на държавата на производство. Този принцип обаче не може да забрани на държава-членка да предвиди по отношение на достъпа до данъчната привилегия, както за вносните, така и за местните продукти, условие за доказване, че изискванията за предоставянето Ж са спазени, при уговорката, че доказателствените изисквания не могат да бъдат по-строги по отношение на вносните продукти в сравнение с подобните национални продукти или непропорционални на преследваната цел, а именно - премахването на риска от измама.

15. Следователно държавата-членка вносител има право да изисква доказателства, които да Ж позволят да се увери, че вносните продукти действително отговарят на стандартите, предвидени в нейното национално законодателство. Такова доказателство, например, може да бъде осигурено с удостоверения, издадени от администрацията или други подходящи органи на държавата-членка, от която продуктите произлизат. Тъй като такова удостоверение може да бъде издадено единствено на основата на контролни процедури, изискването за контрол, който осигурява равностойни гаранции на тези, предвидени във френското законодателство, могат също така да бъдат наложени на ликьорните вина, внесени от други държави-членки, като условие за тяхното допускане до преференциалната данъчна схема.

16. Независимо от това, за да бъдат такива разпоредби съвместими с принципа на пропорционалност, те трябва да оставят на държавата-членка износител свободата да избере контролните методи и да определи органа, който да отговаря за контрола, и те не трябва да поставят признаването на равностойността в зависимост от предварително договаряне на споразумение между съответните национални органи.

17. Представените пред Съда доказателства не дават основание да се предполага, че въпросните френски разпоредби са в нарушение на тези основни задължения. Комисията първоначално е посочила, че френските власти са решили да третират вината известни като „Samos vin doux naturel grand cru” по същия начин като естествените сладки вина, отглеждани във Франция на основата на споразумение, сключено с гръцките власти. Независимо от това, френското правителство твърди, че не съществува такова споразумение и е обяснило, че единствената цел за

осъществяване на контакт с гръцките власти в това отношение е била да се получи информацията, необходима на френските власти за установяване, дали условията за позволяване на данъчната привилегия действително са били изпълнени в този случай. Тъй като Комисията не е представила каквито и да е доказателства в подкрепа на своите твърдения за обратното, следва да бъде заключено, че твърденията за споразумения не са били обосновани.

18. Следователно искането основано на факта, че ликьорните вина, внесени от другите държави-членки придобиват право на достъп до преференциалната данъчна схема, само при условие че съществува система за контрол, който осигурява равностойни гаранции, следва също така да бъде отхвърлено.

По съдебните разноски

19. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Тъй като Комисията не успя да докаже своята теза, тя следва да бъде осъдена да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Отхвърля иска.

2) Разпорежда на Комисията на Европейските общности да заплати разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 април 1987 година.

Подписи